Ліс

Євген Гребінка

Хто дівчину любить, той любить і ліс.
У лісі так темно, так тихо!
І я його дуже любив то колись,
Та вже мінувало те лихо!..

Дівчата у лісі зовсім не такі,
Як часом бувають у хаті.
У лісі вони звичайненькі, плохі,
Не кажуть: геть! дивиться мати!

***
Я бачив Маруся під гаєм ішла,
Аж гульк, їй назустріч козак молоденький,
Вона вся згоріла, не знає й сама
Од чого, а він веселенький.

Підходить до єї — за руки взялись,
Як ті голуби цілувались…
Шепнула Маруся: ходімо у ліс!
Пішли — і од мене сховались.

Ну, що вже робили вони там удвох,
Не знаю, бо в лісі було вже темненько,
А чув, що Маруся сказала: ох, ох!
І сперву так дуже, а потім тихенько, тихенько.